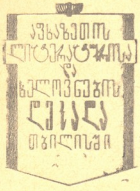

სიმღერა

K 137-170
3

ჩემს პა-
ტარა მუხ-
ბეჭდს

ქოთი ბაღაყი

ჩემს
ბაბაჩა
მეძმარებს

05.11.1969
X

• ნაკვეთი • თბილისი • 1969

ბ ა ვ შ ე ვ ბ ი!

ჯოტო კონსტანტინეს ძე ტაბალუა აფხაზი მწერალია. იგი 1924 წელს დაიბადა, დაამთავრა სოხუმის გორკის სახელობის სახელმწიფო პედაგოგიური ინსტიტუტი.

პირველი ნაწარმოები დაწერა 1944 წელს, ხოლო 1958 წელს მწერალთა კავშირის წევრად მიიღეს.

ჯოტო ტაბალუას გამოქვეყნებული აქვს საბავშვო ლექსების სამი კრებული: „პირველი ნაბიჯი“, „მერცხალი ჭიკჭიკებს“, „სტუნია ჭრიჭინა“, აგრეთვე რამდენიმე პედაგოგიური ხასიათის ნაწარმოები.

სკკპ-2000
შემოწმებულია

შ ო ტ ა ა კ ო ბ ი ა მ

ჩემს პატარა მეგობრებს

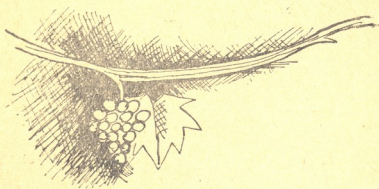
თქვენ, პატარა მეგობრებო,
იზეიმეთ, იხარეთ!
სადაც თვალი აგეხილათ,
შეიყვარეთ ის მხარე!

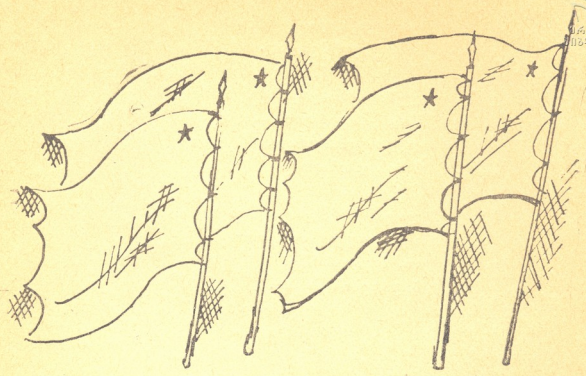
შეიყვარეთ ღელა ენა,
მისი ფასი იცოდეთ!
თქვენი ტკბილი სიმღერები
კიდით-კიდე ისმოდეს!

შეიყვარეთ შრომა, გარჯა,
შეიყვარეთ წიგნები!
იქ ყოველთვის გაიმარჯვებთ,
სადაც ერთად იქნებით.

ჩვენი დროშა შეიყვარეთ,
ხალხის დროშა მზიანი!
გაიზრდებით...

ღე, თქვან თქვენზე,
— აი, აღამიანი!

პატარების მარში

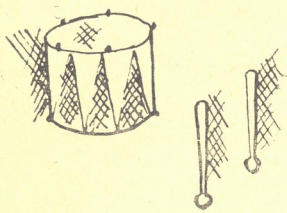
დედებსა და მამებს
ამოვუდგეთ მხარში!—
აი, ჩვენი მარში,
პატარების მარში.

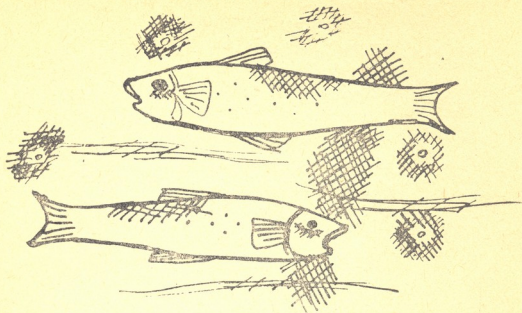
ყველას,
ყველას,
ყველას,
ეს ნათელი დილა, —

გადაგვაქცევს ქვეყნის
სასახელო შვილად.

ლენინური დროშით,
წინ, წინ ვივლით მარად;
დედის გასახარად,
მამის გასახარად.

დიდ მომავალს უნდა
ამოვუდგეთ მხარში!—
აი, ჩვენი მარში,
პატარების მარში.

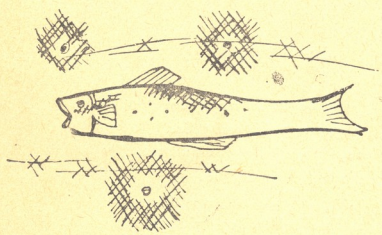
კ ა ლ მ ა ხ ი

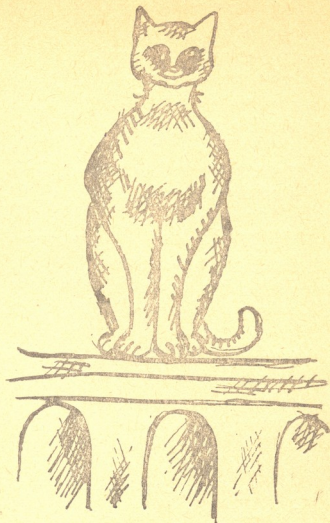
წყალში ჩანან თევზები
ისე, როგორც სარკეში.
აი, დავჯექ მდელოზე
და ჩავუშვი ანკესი.

ჩემს ანკესზე მივლესილ
პურის ფინჩხას
ანაზღად,
კბილი გაჰკრა კალმახმა
მსუქანმა და ლამაზმა

და გაიქცა,
თვალთაგან
ელვის უმალ გამიქრა.
დავიძახე ხუმრობით:
დახეთ, თევზმა რა მიქნა!

ან როგორღა შევიპყრო,
ან რა ნამუს-პირითა?
იმ კალმანმა ხომ ჩემი
პურმარილი მიირთვა!

თეთრი ფისო

ჩემი ფისო თეთრი არის,
მართლაც თოვლის შესადარი;
აივანზე უყვარს ძილი,
თმას ივარცხნის ყოველ დღით.

აივანზე უყვარს ძილი,
მაგრამ ძილშიც
ფხიზლობს მუდამ.
ერთ დღეს თავვი,
ფისოს თვალწინ,
აივანზე გაცუნცულდა.

გაიდვიძა ფისომ ხელად,
მაგრამ თავვმა თავს უშველა;

ხურგთან გაჩნდა, სადაც ეგდო
საკვამურის შავი მილი.
შეძვრა შიგ და ჩვენი ფისო
გარეთ. ღარჩა ღარცხვენილი.

ერთხანს იდგა დაბნეული,
შემდეგ მილში შეჰყო თავი...
გამოძვრა და იყო მართლა
სასაცილო სანახავი:

თეთრი ბეწვი
ჭვარტლს იმგვარად
მიეხატა,
მოეხატა,
ყვინჩილებმაც გაიკვირვეს, —
ფისოაო ჭრელი კატა!

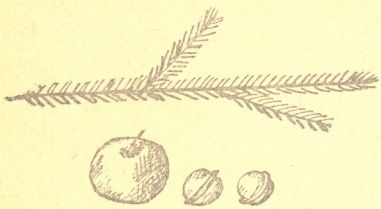

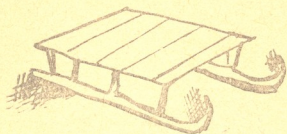
ნ ა ძ ვ ი ს ხ ე

ჩვენი ხელით დარგული,
გალამაზდა, გალალდა.
ქვეშ გაშლილი მინდორი
დაუმშვენა ბალახმა.

შას არახდროს არ მოვჭრით,
თან ამ ხვედრსაც ვაღირებთ,
დარჩეს მუდამ სკოლის წინ
ხახალწლო ნაძვის ხედ.

შის გარშემო წრეს შევკრავთ
მოზეიმე ბავშვები:
ნაძვის ხეო, იცოცხლე,
ნაძვის ხეო, დამშვენდი!

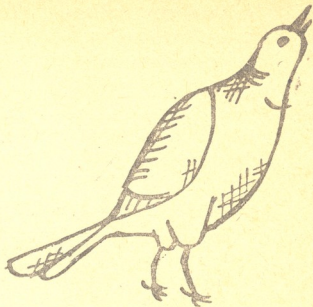
ზ ა მ თ ა რ ი

ფიფქების ლაშქარი
ირევა გარშემო,
რა თეთრი თოვლია,
შეხედეთ, ბავშვებო!

თუმც ცივა,
გულია
ხალისით გამთბარი.
ითოვოს,
ვის უნდა
უთოვლო ზამთარი?

ქნება დარდის და
ნადველის სადარი,
ზაფხული—უვარდო,
უთოვლო ზამთარი.

K137.170
3

ს ი ზ მ ა რ ი

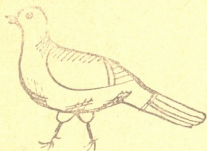
თუმცა გათენდა, აღმასხანს
ტკბილად ეძინა ჭერაც...
ნახა, ავესო მინდორი
ჩიტუნებს ფერად-ფერადს.

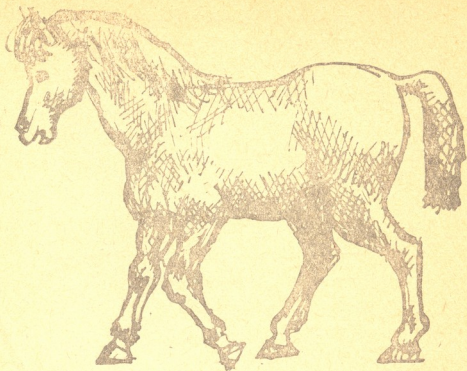
მათი უღურტულიც მოესმა
და წამოიჭრა ზეზე,
კარი ხმაურით გააღო...
თვალით ჩიტუნებს ეძებს.

ძებნა ამაო აღმოჩნდა,
გაოცებული დარჩა;
გარშემო მხოლოდ თოვლია,
არც ერთი ჩიტია არ ჩანს.

თუ შეშინდნენ და გაფრინდნენ,—
ფიქრობს და თვალებს ნაბავს.—
კარი რომ ნელა გამეღო,
არ დაფრთხებოდნენ ალბათ.

ცხენი და ბავშვები

- ლურჯა ცხენო, სადა ხარ?
- სადა ვარ და თავლაში!
- როცა კვიცი იყავი,
გუვარებია თამაში.

- ახლა არა მცალღია,
შინდორი მაქვს სახნავი.
- რა მოგართვათ საქმელად?
- შვრია, ქერი ახალი.

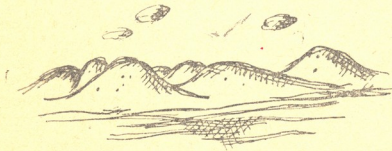
— ნასაუზმევეს სად წახვალ?
— ტვირთს წავიღებ წიხტვილში.
— შრომის შემდეგ გართობა-
დახვენებას ვინ გიშლის?

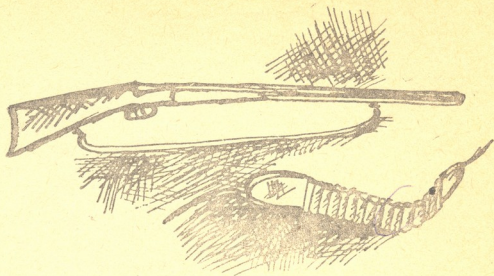
— შემდეგ მგზავრებს წავიყვან
— შემდეგ? — გავწვივ ვილისკენ;
ვითამაშებ მთელი დღე,
ვიჭიხვინებ მთელი დღე.

— ახლაც იცი თამაში?!
— ახლაც ვიცი, აბა, რა!
მე ის მაშინ ვისწავლე,
როცა ვიყავ პატარა.

ის კი არა, ჭიხვინიც
ხუღ პატარამ ვისწავლე;
ახლაც ვიცი ამიტომ,
თუმც ხმა გამოვიცვალე.

მაშინ გზა რომ ვისწავლე,
დღეს შინ იმ გზით მოვედი!..
ბავშვობისას ნასწავლი
გეხსომება ყოველთვის.

მონადირე მანჩა

მანჩა ამბობს ამაყად:
„მონადირე მამა შეყავს!
ტურებს დასცა თავზარი,
დათვზე შური იძია.
მამაჩემის სახელი
ტყეში მგლეგმაც იციან...
ერთი თოფი მეცა მაქვს,
მომიტანა ბიძიამ“.

თოფი არის პლასტმასის,
ცისფერი და ლამაზი.

ერთ დღეს მანჩამ აიღო,
თვისი თოფი ნაქები,

და თქვა: — გოცდებიან
ჩემი ამხანაგები,

როცა დათვებს დავსოცავ,
როცა ტურებს დავსოცავ...
ჯერ ბილიკით იარა,
შემდეგ ტყისკენ გაცოცლა.

თოვლი არის მუხლამდე,
მაგრამ ეს არ აშინებს.
გაიგონებს რამე ჩქამს,
გაუყრდება მაშინვე.

ხედავს, თოვლში ჩამდგარა
თეთრი დათვი, საზარი,
თელეები აქვს ვეება,
თათი — უზარმაზარი.

დაიყვირა: მიშველეთ! —
მაგრამ ვინ უშველიდა?
თანაც თოფი იმწამსვე
გაუვარდა ხელიდან.

გამობრუნდა შინისკენ
შიშით გაფითრებული...
ჰკითხეს, რამ დაგაფეთა
მონადირე ქებული?!

— დათვი ვნახე ტყის პირას,
ჩემი შექმა უნდოდა...

მაგრამ მანჩას ნამბობს
მოეკიდნენ უნდობლად.

— არა გჭერთ?! წამოდით,
ნახეთ დათვი საზარი;
ბურთის ტოლა თვალი აქვს,
თათიც — უზარმაზარი!

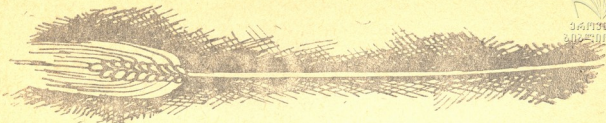
ადგა ბაბუც, ბეზიაც:
ვნახოთ, რა ამბებია!

ჯერ ბილიკი იარეს,
შემდეგ თოვლი გაკვალეს.
მანჩაც გვერდით მოჰყვებათ,
შიშისაგან კანკალებს.

და გაჩერდნენ იქ, სადაც
ეგდო თოფი მანჩასი.
მათ წინ ჩანდა ბუჩქები,
თოვლის ნათელ ფარჩაში.

ერთი ბუჩქი მაღალი,
თოვლით გადაბარდნილი,
ისე იდგა, თითქოსდა
იყო დათვი ნამდვილი.

გაეცინა ბაბუას,
გაეცინა ბეზიას:
აი, ახლა მიგიხვდით,
რატომ შეგშინებია!

ნ ა ღ ი

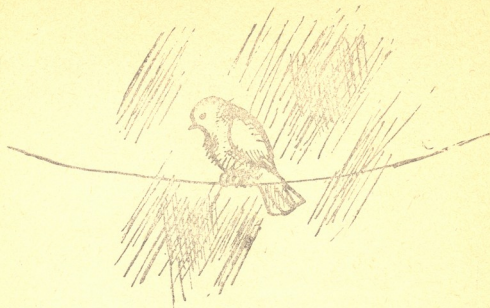
კურდღელსა და მელიას
ყანა ჰქონდათ სამკალი.
ერთს ეჭირა ფიწალი
და მეორეს — ნამგალი.

მალე ნადიც ეწვიათ:

ციყვი,
 მაჩვი,
 მზეწვია.

მაჩვს ეკავა ნიჩაბი,
ციყვი თავთავს ლეწავდა.
გაბნეული მარცვლების
ძებნას ჩიტი ეცადა.

ხალისიან ჯაფაში
არ დაღლილან სრულებით.
ოქროს მარცვლით დატვირთეს
ორთვალაც და ურმებიც.

ჩიტი და ბავშვები

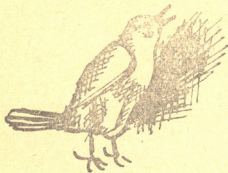
ტოტზე ზიხარ, კანკალებ,
ვიცით, ყინვა გაშინებს.
თუ ისურვებ, ფანჯარას
გამოგიღებთ მაშინვე.

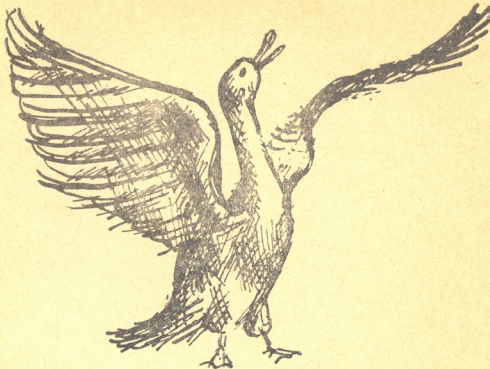
ჩამოკლები ჩვენს ახლო
და ბუხართან გათბები.
შენ ხომ ნათესავი ხარ,
წიწილების, ქათმების.

პაწაწინა ჩიტუნავ,
ჩვენი რად გეშინია?
იქნებ შიმშილისაგან
წუხებლ არც გიძინია!

დაგაპურებთ, გაგათბობთ,
ჩვენს ლხინს გაგიზიარებთ.
გაზაფხულზე გაფრინდი,
ლაჟვარდ-ლაჟვარდ იარე!

ამისათვის არ ვითხოვთ
მადლობას და შექებას,
იგალობე და ვალი
გადახდილი გექნება.

გამამხნევებელი
ვარჯიში

დაუძახა ბატმა ჭუკებს:
გაიღვიძეთ,
დროა უკვე!

წამოდექით,
ძილი კმარა!
აბა, ჩქარა,
აბა, ჩქარა!..

და დედისკენ
ყველა ჭუკი
მიდის ფეხის პაკა-პუკით.

ბატმა ფრთები დაიბერტყა,
(რას აპირებს ბატი ნეტავ?)—
შეიმართა, გაიფოფრა
და შემოჰკრა ფრთებით ტაში:

— ერთი-ორი,
აბა, ყველა
ამოუდგეს ერთურთს მხარში!

ახლა ჩემებრ ფრთა გაშალეთ!
ერთი-ორი,
მალე, მალე.

ფრთა ასწიეთ
აი, ასე!
ღრმად ისუნთქეთ,
მოხვალთ ჯანზე!

აბა, რიგი იყოს სწორი!
ერთი-ორი, ერთი-ორი...

ახლა ყველამ ფრთა დაუშვას.
დაიღალეთ?
არა უშავს!

შემდეგ ბატმა დაიძახა:
მდინარისკენ წავალთ ახლა!

აბა, მარდად გამომყევით,
ფრთების ქნევით,
ფრთების ქნევით.

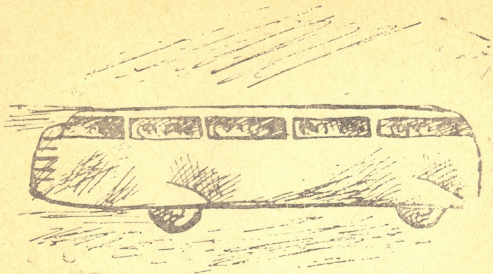
ამ მდინარეს დააკვირდით,
აღმასია მისი ზვირთი.
რომ დავითვლი სამჯერ,
მაშინ

გადაეშვათ უნდა წყალში.
აბა, ყველა მომყვეს გვერდით,
ორი-ერთი, ორი-ერთი!

— ახლა ჩემებრ იწყეთ ცურვა,
მამაცურად,
მამაცურად!

ოღონდ, როცა ცურვას იწყებთ,
ნურც სიფრთხილეს დაივიწყებთ;
დაიხსომეთ, ცუდი რამე
არის წყალთან სითამამე.

სასიხარულო დღე

ანმაურდა დაფდაფები:

ტრახ-ტრახ,

ტრა!

— დაფდაფებო, დაფდაფებო,

რა გინდოდათ, რა?

— პატარები

ქალაქ სოხუმს

იხილავენ დღეს:

ჩვენი სკოლის ოქტომბრელებს

გვსურს ვახაროთ ეს!..

აბა, მარდად მოემზადეთ,
ტრახ-ტრახ,
ტრა!

მანქანასთან იყოს ყველა,
როცა დაჰკრავს ცხრა!

მოკრიალე ავტობუსი
ბალის კართან ღვას.
ჰა, საათის ცხრა შერსულდა,
მაშ, გავუღვით გზას!

*

მიჰქრის, მიჰქრის ავტობუსი,
თითქოს ფრთები ახსია...
გზები რა ლამაზია!
ეს ზღვაც რა ლამაზია!..

აი, სოხუმ-ქალაქი...
წინ სასტუმრო „აფსნია“.

სასტუმროსთან გაჩერდა
ავტობუსი კრიალა...
— მართლაც ბალი ყოფილა
ეს,
ქალაქი კი არა!

ყვავილები, პალმები,
სართულები მაღალი...
მართლაც თვალგასახარი,
მართლაც გულგასახარი!

პატარები ჩამწკრივდნენ,
ილიმიან, ხარობენ.
და ხელ-პირს იგრილებენ,
ცივ, კამკამა წყაროზე.

ის სოხუმის თეატრია,
ეს კი—ბალი რუსთაველის!..
ახლა მარჯვნივ შემობრუნდნენ,
ყველა შავ ზღვას გადასცქერის.

ნავსადგურთან ბოლავს გემი,
თეთრი გემი ვეება.
აგერ ზვირთი აგუგუნდა,
ტალღა ტალღას შეება,

შემდეგ წყალმა სანაპიროს
შეუტია განგაშით...
ზღვის ტალღებსაც ბავშვებივით
ჰყვარებიათ თამაში.

გემი ბოლავს. რა გემია?
„აფხაზეთი“ ეოფილა!
ამ სახელმა ბავშვებს გულზე
სიხარული მოჰფინა.

გემს ესტუმრნენ.
და ბავშვები ყველგან მიმოატარეს.
თვითონ ძია კაპიტანი
გვერდით ახლდა პატარებს.

*

გახალისდნენ პატარები
თავი იგრძნეს შინ...
ახშიანდა დაფლაფები:
წინ!

წინ!

წინ!

*

წინ სახლია,
„მუზეუმი“
აწერია კარებთან...
დახეთ,
თურმე ის სხვა სახლებს
ჭგავდა მხოლოდ გარედან!

*

აგერ პატარა ქალაქი
უცნაური მართლაცდა...
ბადის მიღმა მაიმუნი
ხელით ქვიშას მარცვლავდა.

იქვე, მისი თანატოლი
თოკზე კონწიალობდა.
ერთს აეღო ხელში თხილი,
გატეხვავზე წვალობდა.

ხმაურობდნენ ძელზე მსტომნი,
რგოლზე მოთამაშენი...
მაინც რაა ეს ქალაქი?
— მაიმუნთა საშენი.

კისკისებდნენ პატარები,
რა ვნახეთო, რა!..

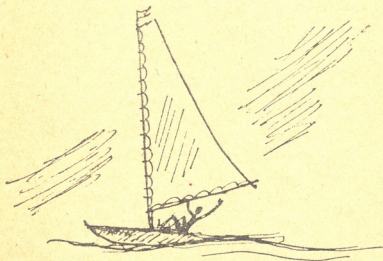
აგუგუნდა დაფდაფები:
ტრახ-ტრახ,
ტრა!

ჰა, დაიძრა მანქანა და
გაეჭანა წინ...

დაფდაფებიც გუგუნებდნენ:
შინ!

შინ!

შინ!

ს ა რ ჩ ე ბ ა

ჩემს პატარა მეგობრებს	5
პატარების მარში	7
კალმასი	9
თეთრი ფისო	11
ნაძვის სე	13
ზამთარი	15
სიზმარი	17
ცხენი და ბავშვები	19
მონადირე მანჩა	21
ნადი	24
ჩიტა და ბავშვები	25
გამამსწევბული ვარჯიში	27
სასინარულო დღე	30

Табагуа Джото Константинович
Моим маленьким друзьям
(На грузинском языке)
Детюниздат Грузинской ССР
«Накадули», Тбилиси, 1969

შეცდომის სასაქონლო სახაის გავრცელების

რედაქტორი ნ. ლორთქიფანიძე, მხატვარი ზ. ნიჟარაძე,
მხატვრული რედაქტორი ჯ. ყავლაშვილი, ტექნიკური
რედაქტორი ლ. ქვარცხავა, კორექტორი თ. ინჯია.

ხელმოწერილია დასაბეჭდად 2/VII- 69 წ; ქაღალდის
ზომა 70×90^{1/16}; ნაბეჭდი თაბახი 2,25; სააღრიცხვო-
საგამომცემლო თაბახი 1, 48 ტირაჟი 7 000 შეკვ. № 441
ფასი 18 კაპ.

გამომცემლობა „ნაკადული“, მარჯანიშვილის ქ. № 5
Изд. «Накадули», ул. Марджанишвили № 5
საქართველოს სსრ მინისტრთა საბჭოს ბეჭდვითი სიტუ-
ვის სახელმწიფო კომიტეტის მთავარპოლიგრაფიზმრეწვე-
ლობის სტამბა № 2 „ნაკადული“, ფურცელადის ქ., 5
Типография № 2, «Накадули», Главполиграфпрома
Государственного Комитета Совета Министров
Грузинской ССР по печати, Тбилиси, Пурцеладзе, 5